

МАРС НАД ПОРОДИЛИШТЕМ

Јован
Попов

Над овом зградом где роде слећу
Да спусте терет у спремна гнезда
Ноћас нам небо не слуги срећу
Злокобно трепће крвава звезда.

А дошло време да се убере
У миру зачет љубавни плод...
Зар згрешили смо баш преко мере
Што дасмо прилог за српски род?

О страшни боже, с копљем у руци,
Смилуј се нашој очинској муци
И не одајни своје ракете.

Саслушај реч којом те молим:
Поштеди ове жене, дозволи
Да огласи се, да врисне дете.

МЕФИСТО ДОЛЕТЕ

Стојан
Бербер

*Марсовцима
који су се обручили на моју земљу
марша 1999. године*

Ви који имате снажне надзвучне авионе,
на којима јашете безличних лица, под скафандером,
силајући ватру иза себе као кад Гетеов Мефисто узлеће,
знајте да у вашем срцу има више страха него у очима наше деце
и да сте презрени оног часа када сте бацали своју сенку
на наше мирно поље које шарено цвета.

Ви који долазите са неке друге планете,
можда са Марса,
неми и глуви,
са диригованим електродама у испраном мозгу,
на огњеним колима које називате торнадо, мираж, фантом,
БЗ и ко зна како,

и с неба, по мраку,
као што кукавице и зликовци чине,
сејете смрт касетним, напалм и другим бомбама,
знајте да ће вас прогутати Дантеов пакао
онако како гута
све што људски лик нема.

Ви који са далеких мора,
иза десет планина и гора,
шаљете пламтеће крстареће ракете
да пронађу Милоја из Бабушнице, Драгоја из Сомбора,
који јурите Марију са Пркоса, Даринку из Призрена,
јер неће да се одрекну Косова, метоха и Метохије,
неће да се одрекну себе,
знајте да су вам дани већ одбројани
и да су вам зенице замућене као очи мртваца.

СНАГА

Гордана
Ђилас

Знам да у мојој слабости лежи и моја снага.
Већ гомилу дана сабирам по срцу,
по веђама,
сећање на слике из детињства
да штите, да бране.
У њима светац дојаницу пали.
Митске слике осветљава.
То у мени цео народ,
васељена довољно велика спава.
Мноштво пробуђено у мени васкрсава.
Да, то сам ја
појединачна, самосвојна и крајње лична.
Траг који могу следити
Светлост је која улазећи у собу,
прелама сенке, одагнава мрак.
И топао је стисак руке саучесништва.
Дрво пред кућом, а у њој огњиште.
Знам, тамо су сад трешње у пуном цвету.

Ви који сте силни као вандалаи што порушише Рим,
као варвари који опленише улатом обагрени Цариград,
што разносите древне стазе по којима с пријатељима ходимо,
гађате наше куће у којима госте осмехом дочекујемо,
рушите цркве у којима се од памтивека молимо,
који не схватате речи свето и светиња,
знајте да сте немоћни, да не можете ништа,
да вам је све залудно,
јер овај народ одавно не познаје страх.

Овај народ не признаје смрт.

Овај народ брани своје претке
(које ви нисте ни имали)
и од њих се не одваја,
са њима шета под руку по граду и по јасним пољанама,
са њима разговара, ћути па сатима дискутује,
с њима вечерава и с њима јутром устаје
док изворском водом умива своје невино лице.

Овај народ има памћење које је вама угашено,
има незаборавну прошлост која вама није дана,
овај народ има будућност коју сте ви давно изгубили.

Зато, осинон Марсовци, творевине подмуклог ума,
ви који не разумете дечији говор,
пој птица,
нити мирисну песму трава,
и пре него што вас стигне наша клетва,
зајашите ваше обесне челичне тврђаве,
ваше мираже, торнада, ваша чудовишта фантоме,
и бежите одакле сте дошли (далеко вам ружна кућа!),
иза бескрајних мора, иза десет планина и гора,
на своју далеку, на своју бездушну планету,
можда на тужни Марс.